

Blandt de kendte i København

Er det mon muligt at tilbringe knap to døgn i vores hovedstad uden at løbe ind i en kendt person?

TEKST OG FOTO: HENRIK KØHLER
redaktion@mediehusenemidtjylland.dk

Min 24-årige datter Josefine og jeg har meldt os til at deltage i en endags-event på Cinemateket i København. Den opmærksomme læser husker måske en stribe artikler for godt et år siden i denne avis med Brasilien som overskrift. Rejsen var delvist finansieret af OpEn-puljen (Udenrigsministeriets Oplysnings- og Engagementspulje), der også står bag dette arrangement.

Vi har været tidligt ude med billetkøb og kører med DSB Orange. Afslappende og billigt med toget, men i januar er det jo næsten mørkt døgnet rundt, så der er absolut ingen underholdning i at betragte landskabet udenfor. Det føles lidt som om, man kører i Storebæltstunnelen hele vejen.

På Hovedbanegården skal vi nå at komme over på naboperronen på fem minutter. Tjuhej - datteren tjekker os ind på rejsekortet, og jeg stiller mig midt i togdøren og puster mig op. Netop som hun går over mod døren, lyder lukkelyden, og hun når akkurat at stikke foden ind og trække den ud igen. At vi samtidig trykker febrilsk på knapperne og hiver i dørene, gør ingen forskel.

Et øjeblik efter er jeg på vej ud over Amager i en svensk vogn med et detaljeret kort over stoppesteder i Skåne og uden gyldig rejsehjemmel (sådan hedder det jo). Jeg ringer til vores vært, min 37-årige datter Rose, der siger, at jeg skal stå af på Tårnby Station.

En sort skotøjsæske

Tårnby Station ligner fuldstændig en tre meter lang sort skotøjsæske, hvor toget kører ind i den ene ende af bunden af æsken. Ingen kunst eller pynt af nogen

art. En lang trappe bringer én op midt i æskens top til udgangen i siden, hvor man ikke har fråset med en skraldespand, et cykelstativ eller en grøn busk i et cementrør. Man ser direkte over mod en hel stribe otte-etagers boligblokke med lys i vinduerne. For enden af kassen krydser en travlt trafikeret vej. Og så regner det tilmed.

Et kvarter senere kan vi gå over til huset, som datter og svigeren har overtaget for mindre end to uger siden.

Det er et lille, fint parcelhus fra 1965 med gule mursten både ude og inde. Der er sække med tøj samt stakke af flyttekasser langs samtlige vægge.

Foran badeværelset står en 1,2 meter høj selvbærende søjle af rene håndklæder. Familien har været i Mexico og er rykket direkte ind uden at have skruet på en skrue eller malet en liste. Pejseren er tændt, og børnebørnene sover. Der er hyggelige velkomstbørnetegninger lagt på madrasserne, vi skal sove på.

En familiesport

Følgende morgen tager alle af sted ud i vintermørket i tre etaper. Vi går op til Ørestad Metrostation. Ørestad! - alene navnet har en futuristisk klang. Brede veje med et mylder af biler. Gigantiske, nyopførte, firkantede kontorbygninger med lys i vinduerne. Og metroen, hvis snoede bane slynger sig gennem det spacede landskab i fire-fem meters højde.

Vi har blot været her et halvt døgn, og jeg begynder allerede at længes lidt hjem til mit landlege Laven St. ved Julsø bred.

Vi er nu nået frem til Gothersgade i selve Kongens København og passerer Brdr. Prices restaurant med guldbelagt skilt over døren, men endnu har vi ikke

mødt nogen kendte. Det har længe været en familiesport at konkurrere om, hvem der først kunne spotte en kendt, når vi var i København. Sidst var det Peter Frödin iført fancy solbriller, der sprang rundt på Strøget sammen med et par venner.

Et berigende bidrag

Cinemateket er en del af Det Danske Filminstitut og har hele tre biografsale. Vi bliver guidet ned ad en trappe til kælderen, hvor en hel masse andre 3.-verdens-berejste allerede har indfundet sig. De følgende tre timer er der oplæg og filmfremvisning af to projekter i Afrika, der har fået støtte fra puljen. Vi føler os lidt vigtige, men savner dog at have fået sat en label på brystet med vores navn og projektland.

Efter frokostpausen lister vi os ubemærket op ad trappen og tager elevatoren fire etager op til det relativt nye såkaldte »Filmtag«.

Tagterrassen har fået en del omtale i medierne, fordi budgettet blev kraftigt overskredet. Taget skulle oprindeligt have kostet 38,4 millioner kroner, men

Tagterrassen på Cinemateket, der er en del af Det Danske Filminstitut. Her er blandt andet en open-air-biograf, en restaurant samt et vægmaleri af de danske Oscar-vindere gennem tiden.

endte på 150! De to venlige receptionister fortæller, at det blandt andet kom bag på arkitekterne, hvor meget der skulle til af understøttelse af den gamle bygning for at anlægge det store område med restaurant »Spiseriet« (som den alledødsværende Claus Meyer har med at gøre), bænke, beplantning samt adskillige interaktive filmoplevelser.

Solen kommer med et berigende bidrag til det samlede indtryk. Udsigten ud over byen er storslået. Vi går forbi Regensen, Rundetårn og boghandleren Arnold Busck, der lokker med udsalg. En betragtelig del af de turister, vi passerer på Strøget, er spanskstalende.

Hvad mon alle de unge spaniere laver i vores land på en kedelig onsdag i januar?

Vi skal med toget ud til Ørestad og hente børnebørnene. Skolen er privat, og man skal skrives på venteliste. Når tiden kommer, skal man aflevere en motiveret ansøgning for at komme i betragtning.

- Så hvad med Livlige Liam og Urolige Oliver?, spørger jeg bekymret.

-De findes stadig, svarer min datter beroligende.

Der er skruet op for en ghettoblaster med Michael Jackson, og en stribe piger udfører nogle synkroniserede moves. Mit ældste barnebarn, Alma, har den mexicanske håndbroderede kjole på i dagens anledning og ligner lidt en ungdommelig Frida Kahlo på en god dag.

Saga, den yngste, har byttet alt tøjet med en veninde, så det tager en rum tid, før vi kommer videre i teksten.

På vej tilbage mod den futuristiske station passerer vi det mindeværdige sted, hvor jeg fik mit klip nr. 2 i kørekortet sidste sommer. Stormagasinet Fields og DR Byen ligger her blandt andre bygningsmæssige mastodonter.

Togene afgår med blot tre minutters intervaller, men ifølge min datter har mange af passagererne alligevel så travlt med at nå om bord, at de er ved at træde små børn under fode for ikke at skulle vente et øjeblik på det næste tog.

Byens tage og spir

Hyggeaften i familiens skød i 1965-huset med de gule mursten. På dag tre bliver de små børnebørn på seks og otte år afleveret i skolen undervejs til arbejdet, mens vi voksne fortsætter til Nørreport Station i et tog så proppet, at det frembringer minder fra Mexico og omegn.

Dog ser vi ikke nogen, der medbringer

høns i store flettede kurve, eller som rejser med slidte, bulede papkasser med varer, der skal sælges på markedet, og som kun er holdt sammen med stumper af sammenbundet reb.

Her midt i menneskemylderet kunne der teoretisk set godt befinde sig en kendt person, uden at vi ville opdage det.

Vi skal på rundvisning i Djøf, hvor datteren arbejder. Der hilses konstant godmorgen til den ene og til den anden side. På øverste etage af den ene af de to store ejendomme findes et lækkert selskabslokale, der kan lejes, hvis man skal holde fest.

Udsigten ud over byens tage og spir, mens solen er på vej op i horisonten, er helt i orden. Vi ser lige ned i Botanisk Have og på Rosenborg Slot, hvor et helt kompagni soldater i brune uniformer holder eksercits.

Mens yngste datteren skal mødes med et par gamle efterskolevenner, har undertegnede valgt at holde formiddags-siesta i en lænestol her på Djøf. Der er boblevand og virkelig god kaffe og bedst af alt: en lang reol med et spritnyt eksemplar af samtlige landsdækkende aviser fra Børsen til Information. Nederst i reolen ligger aviserne fra dagene forinden, hvis jeg skulle komme i bekneb. Det er som at være barn i en slikbutik.

Statuen af Københavns grundlægger biskop Absalon og spiret af Sct. Nicolai Kirke, der har huset kunst siden 1950'erne, tager sig godt ud i den skarpe vintersol.

Den imponerende rådhusal på Københavns Rådhus. Der er gang i 4-5 bryllupper - alle med personer af anden etnisk herkomst. På bænken sidder en skoleklasse i gang med madpakkerne.

Fra tid til anden kommer venlige folk og hilser på.

Men alting har jo en ende, så jeg lister ud i det virkelige liv. Forbi Nørreport Station og ca. 10.000 parkerede cykler.

Demonstration og brudepar

På Rådhuspladsen er der fuld gang i et ungdomsband bag på en lastvogn. De spiller til en demo med røde fagforeringsflag og deltagelse af 3-400 murere i mureroutfit. Der er brandtaler og gratis pølser. Pølserne er lidt kedelige, men de er som nævnt gratis.

Et par kvinder af anden etnisk herkomst og med flere lag skorter samler dåser og flasker i store gennemsigtige affaldssække. Det ser indbringende ud, for en rigtig murer kan vel stadig drikke en bajer eller to på sådan en dag.

Et kæmpe kanonslag går af på kørebanen fire-fem meter fra, hvor jeg står. Er det mon i sympati eller det omvendte? Folk vender sig forskrækket om, men fortsætter deres forehavende. Det må være smidt ud af en bil.

Inde på Københavns imponerende rådhus er fire-fem brudepar ved at blive gift og fotograferet. Det er glade folk med mellemstlige og afrikanske rødder, og det ser meget farverigt ud. En stor flok skolebørn spiser madpakker.

Jeg går ind i receptionen på Politikens Hus. Nogle gymnasieelever er ved at

blive lufthavnstjekket, før de skal på rundvisning. Det har været nødvendigt siden historien med Muhammed-tegningerne.

Jeg havde selv aftalt en rundvisning på redaktionen med en ung bekendt journalist, men han har netop aflyst.

Skulle man forsøge at fedte sig med her i selskabet? Nej, den køber de sgu nok ikke.

Vinderen af konkurrencen

Jeg mødes med datteren på ny. Vi køber lidt proviant til hjemturen i Netto, hvor den unge ekspedient kun taler engelsk! På Hovedbanen sidder en ældre mand lidt foroverbøjet i en privat attitude og spiser en pølse.

- Det ligner sgu da Poul Nyrup, udbryder jeg halv-diskret, men tydeligt begejstret henvendt til datteren.

- Poul hvem? svarer hun.

- Far, kom nu, - toget kører!

Fem minutter efter kommer 81-årige Poul Nyrup Rasmussen lige forbi os, trækkende på en lille flykuffert og tilsyneladende helt i sine egne tanker.

Jeg kan ikke dele begejstringen med nogen, for Josefine er ikke lige på omgangshøjde med vores tidligere statsminister og EU-parlamentariker.

Men jeg har vundet vores indbyrdes konkurrence på falderebet. Det kan ingen tage fra mig.

